

Марија Петричевић
КУЋА У КАМЕНУ

БЕОКЊИГА

КУЋА У КАМЕНУ

И анђели плачу

Много је дана и
година истекло
из вена,
много се укртило
у очима
а ти седиш на рамену моме
камење скидаш,
крилима ране видаш,
шапатом снагу враћаш

Кад дођу трени
немоћи твоје, сузу пустиш
и молитве
Господу приклониш

Хвала Исидоре,
за све блалости твоје.

Седма стаза

Лижем крв са усана
раскрвављених страшћу

речи

Дугу у себи носим и
седмим сунчевим
зраком ходим

Колико ли ћу још
заумним водама
душу растакати

Колико радости
новог крика
поднети

Колико
распета бити?

ОКАМЕЊЕНА БОЛ

Вид чула

Наслутим понекад

крвоток света
бујице вода
бране руше

Ковитлац реског
ветра са Урала
мирис буђења
несвесног трајања

Људе видим
у долину хрле
таласање
бескрајног поља жита
груди девојачких
у којима Сунце спава

Страх дечака чујем
изгубљен
шумом лута
сиктај змије
крај извора
заљубљене чека

Избраздану земљу
светлошћу Месец
оплођује
страст њену
осећам

Бол рођења
вид чула затвара.

Окамењена бол

Камен у грудима носим
од њега споменик
теби клешем

Нож из леђа
међу очи ти се враћа
у тами вечно да копниш

Молићеш Господа
вид да ти врати
кад на последњу исповест
к њему одеш,
ал' бол окамењену
Бог не прашта
и у паклу слеп бићеш.

Верност

Ране своје
лижем
и тек што зацеле
со на њих ставаљам

Још једино бол
на тебе ме сећа.

Жива вода

Из камена вода извире,
сузе свој пут налазе.

Живот на болу опстаје
ил' се бол животом храни?

Ко је ради кога створен?

Живот нестаје,
а вода вечна остаје.

Трошна земља

Зар милосрђе твоје Господе
само на праштању греха остаје?

Зашто сузе у камен
претвараш
Зашто на молитве очајања
не одговараш
бол милосрђем својим
не уништаваш?

Зар трошна земља камен да носи?

У прах нас враћаш
бол једино овековечаваш.

Молитва

У скуте своје
прими Господе
сузе наше

И опрости

што у слепилу очњега вида
благост твоју не познасмо

Нама што за
љубављу жудесмо
а умом нејаким
врата срца
љубави твојој затворисмо

Који руже брасмо
не видећи да крв
са руку наших
упијају кринови
по којима газимо

Помилуј
живе ране душа
и семе босиљка
у њих спусти

Подигни Милостиви
нас пале
што радост покајања
приносимо
недостојни рубова
одеће твоје.

На цариградском друму

На цариградском друму
ветар ми скида
прашину с лица,
жар у пепелу гледам

на западу како се гаси

Нестају они што осташе
да у негвама лажи
леђа ми гледају

Одоцнели војник
на цариградском друму
у сенци својој
душе окованих вучем

Широки цариградски друм

Усковитлале мирисе
војски и каравана
упијају крајпуташи
и моја коса

Капије истока
молитве ми отварају
и нови жар на мој длан
спуштају.

ТРЕПТАЈИ СРЕЋЕ

Очи

Детињасто невинe,
упитно радознале,
влажносјајне
израњају
кристалним капљицама
умивају
љубављу крштавају.

Сустрет

Када ме први пут
будеш пољубио
остави траг
на месту увира
лица у врат,
свих сокова и
свих чула

Укроти бедра
у бури јаре што се
извијају и тону

Дланове о моје док припијаш
и прсте грчевито сплићеш
превуци усне
до углова мојих
и застани
врисак даха
да се стопи

Талас из груди
умиће ти лице,
у дубину одвући

ватра и вода где
оштрицу кале,
ону што за који трен
крв ће ти пустити
да низ моје тело потече.

Теби

Дозволи
у дах твој да се уселим,
мирис душе постанем,
глас којим молитву изговараш

Тело
другима остављам,
реч жар је
што ватру
у огњишту одржава

Ни лице ми не треба,
очи су огледало иза
из њега све скупљам
и теби песму рађам

Далеко си,
ал' семе босиљка
на мом прагу клија,
траг у коме обитаваш.

Ватра и вода

Ватра смо и вода
ал' исто миро
точе наше душе

Нespoјиви, а жудни
у јесен рану,
гора
једино нас спаја

Поглед из огња
за додиром вапи
ко дете
за мајчиним млеком

Знам да нежност
ватре игра је
после које само
мртва душа остаје
утробом времена
вода да је ваља

Облак да не постанем
капима
лишће милујем

Тек титрај јаре
у себе примама
ко просјак промрзли
топлину што краде

Ватра смо и вода

Ти тишину носиш,
ја крик,
ал' од мира
душа наших
платна ткамо
и на ране горе
привијамо.

Заувек

Загрљени уснићемо
под храстом
у дубини шуме дивље

Снови и дани наши
земљу ће напојити,
у корену дебла
душе заувек
сплетене остати

Вековима
крошња ће шапутати
неисказане нежности.

Повратак

С тугом у души
корачам ка кући

Чему туга
кад кофер је пун радости,
лепих успомена и нежности

Мирис пољског цвећа
и зелени валови
вид чула отварају

Планински ветар шапуће...

Страх у коси уплашеног дечака
под јагодицама осећам

«Као анђеол!»
одзвања у глави и души

Небеско плаветнило
из једних очију
по мом лицу разливено

Желим сузу да поклоним

Ни реч, ни кретња, ни додир,
само окамењен поглед,
а ја...
сва треперим
желим у њега да утонем

Страх, стрепња, неверица

корак уназад воде...

Стисак руке, осмех
и нада у неки нови
случајан сусрет

Чему туга, питам се,
заоране бразде плод даће.

Дар

Твој поглед боли,
Феникс је у теби

Дарујем те
пепео док постајеш

Не, нису то биле
усне већ
последњи
трептај крила.

Трептај

У крошњи дивљег нара
приљубљена
два плода још незрела

Плаховити ветар
отргну и
на земљу
тек зачету жудњу
спусти.

ОПОМЕНА

Опомена

Трептај један траје срећа

У времену трајања расути,
у сећању ока остали
траг на души
не остављају трептаји

Трептај један траје срећа

и не стиже да се окамени.

Буктиња у ноћи

Киша је пљуштала,
али није успела
да угаси пожар
у нама

Закорачио си у ноћ,
однео кишу,
свестан немоћи,
уплашен
пепео да ћеш постати

Под ведрим небом
ме оставио,
да упијам звезде
што падају

Буктиња сам постала,
ноћ у дан претворила,
нисам сагорела

На раскршћу
још увек стојим
и чекам
да ме поведеш
додиром својим.

Страх

Украшћу ти очи
осмех ћу ти украсти
и мораћеш
додиром и слутњом
да их тражиш
по џеповима душе
и срца мога

Ал' страх ме је
ни тада
храбрости имати нећеш
радије без вида и радости
остаћеш.

Птица ругалица

Узалуд окрећеш главу
глас те мами и
титрај врелине

Узалуд очи затвараш
из сна она извире

Узалуд спутаваш руке
та снага све ланце раскида

Узалуд бол себи наносиш
њоме се она не убија

Узалуд бежиш
жар у себи носиш

Узалуд све је
и на крај света кад стигнеш
глас птице ругалице
чућеш.

Никад више

Никад се више нећеш сусрести
са сопственом душом
јер нема мојих руку и мог гласа
да је на светлост изведу

Подземним ходницима лутаћеш
изранављеним рукама
стене влажне миловати
у таму тонути
хладноћа док чула ће ти ледити

Никад се више нећеш сусрести
са сопственом душом
сахрањеном оног трена
кад си се одрекао мене.

Понирање

Препознајем осмех,
ал' лице је недокучиво

Је ли то осећање
давно паучином
обавијено
ил' талог
усахле реке у мени

Када бих могла да
наслутим
којим светом сада
тече та река
можда бих и лице
тог осмеха
могла препознати

Но, слутњу нежности
и страх неизвесности
оно буди.

Низ реку

Тиха, мирна
једном обалом
шуму грли
другом
ливаду љуби

Весло си при дну стегао

да завеслај јачи буде
Главу ка ливади окренуо
док шума те к себи зове

Трептаје душе
зелена свила буди
кад преко руке пређе
ал' завеслај нови
за чамцем је оставља

У сумрак
кад пристанеш
жудња ће ти ране пећи
јер у воду ниси
загледан био.

БУЂЕЊЕ

Где нестане човек

Лутам вековима
загледана у очи
камена и биља

Завирујем у душу
вирова и провалија

Земљу сам
сву већ преорала,
дубине океана
оипала и
врхове Хималаја
омирисала

Ал' нигде,
нигде човека
нисам нашла

Где нестане онај
ког Господ по
обличју своје сазда

Можда је
на крају света уснио,
на живот заборавио

Ил' се у замах крила
загледао и са њиме стопио,
да се у мраку
што остаје после крика
није изгубио

У сунчев сјај
ил' у тишину сузе
можда је утонуо,
ал траг на земљи
није оставио.

Буђење

Срећа је вео
којим истину живот крије,
улепшава је,
на странпутицу баца

А она, истина, блудница је
што сваком оно што жели даје,
иза огледала право лице крије

У дубину одраза загледан
пронаћићеш је
у облику,
боји, не тражи је

У болу склупчала се

Храбро у очи погледај,
пољуби је,
у душу да се усели пусти

Поглед ће ти тугом зарити,
осмех на лицу титрати,
срећан бићеш јер
истину живећеш.

Смем ли...

Сликам песму јаве,
бацам је пред оне
што у огледалу
други лик траже

Смем ли
да будим
сневаче сна и јаве

Смем ли
да будим оне
што над провалијом лете

Смем ли
стихом свет да лишим
илузије и боја

Смем ли
да будим оне
што се рађају сваком зором
кад у часу буђења
спознаће
да се никада нису
родили

Смем ли...

Смем ли
да ћутим
и на неизреченом
нечији живот
као покору носим

Сликам песму јаве
и милости
нечијој се надам
из сна да ме пробуди.

Модроплави лептирови

Снажан ударац у груди,
рез на доле
и јато лептирова
помиловаће ти лице

У дубини груди
наћићеш упретено
крупко бело
ал' не задуго
и оно ће устрептати,
последњи траг мене
у модроплавом
божјем оку
нестати.

Сигурно место

Збогом, рекох
пред огледалом
са пола магле и пола лица
после зелене године
у којој лето крило је
истину

Збогом, рекох
пола жени, пола смрти
што прати ме

Збогом, рекох
сирени наказној
и потражих
сигурно место
на светионику.

КУЋА ОД КАМЕНА

Кућа од камена

Камен на камен слажем,
кућу на литици зидам

Облаци кроз њу пролазе
и сунце на тренутке огреје

Птице у лету
док кроз прозор гледам
ветар ме заводљиво мами

Ал' врата у смрт једино воде

Божју руку чекам
да кроз њих прођем.

Суђаје

Косу су ми одсекле
жене
што низ реку
траве пуштају

Класје су њоме
повезали,
коњима узде
исплели

На литици
седим
и чекам птице
из чокота истргнуте
увојке
у крило да ми спусте.

Опрост

Опрости Господе
зло да опростим не могу

Опростом
крв са грешника
да скинем
немоћна сам

Телом
крик жртве тече,
бол
све дубље

укопава,
клетва скрнави
душу и усне

Грешна
камен греха
са туђе душе
не скидам

Живи праштају
да би с миром
живи
да корачају
могли

И ти Велики,
Живи Господе
опрости што
да опростим не могу

Помилуј,
у прах развеј сећање,
мртве васкрсни
и тад, жива, опростићу
и ја.

На станици

На станици живота
слике што промичу
скупљам,
приче нижем
за оне што занесени
путовањем
не стижу да их виде

Карту за последњи воз
плаћам
да чекање без трага
било није.

Од приче до приче
усамљен јунак лута

У неке стиже
сувише касно,
у друге
сувише рано

Но, паук
на крају пута што стоји
нити повлачи своје
и већ наредног трена
у новој причи
своје место
јунак тражи.

Садржај:

**И анђели плачу
Седма стаза**

ОКАМЕЊЕНА БОЛ

**Вид чула
Окамењена бол
Верност
Жива вода
Трошна земља
Молитва
На цариградском друму**

ТРЕПТАЈИ СРЕЋЕ

**Очи
Сусрет
Теби
Ватра и вода
Заувек
Повратак
Дар
Трептај**

ОПОМЕНА

**Опомена
Буктиња у ноћи
Страх
Птица ругалица
Никад више
Понирање
Низ реку**

БУЂЕЊЕ

**Где нестане човек
Буђење
Смем ли...
Модроплави лептирови
Сигурно место**

КУЋА ОД КАМЕНА

**Кућа од камена
Суђаје
Опрост
На станици
*** (Од приче до приче)**